

Іван. Та ні, добре начепив! Тільки знаєш, скучне щось грали, я давай кричати цвіркуном . . . У театрі сміх — а я ще дужче. Десятькі почали шукати цвіркуна між слухачами, один, шельма, прислухався й підійшов ззаду. Я не бачив, і тільки-що зацвірчав, а він мене за рукав, почав тягнути, я його штовхнув, він упав і промовив: держіть цвіркуна! Тут підскочило ще два, й потягли цвіркуна з театру. Я почав борикатись, хотів утекти, а один піймав мене за бороду тай одірвав. Зпершу злякався, думав, справжню бороду одірвав чоловікові, а потім розібрав діло, і потягли мене наниз, а там якраз кутив наш надзиратель Шпигановський. Побачив. «Піймались,» каже, «господин цвіркун.» А я йому язика показав . . .

Макар. Доцвірінькався! Всі сміють ся. Входить Василина.

Ява V.

Ті ж і Василина.

Василина. Тату! Коні вже запряжені, і мама сердяться, що ви не їдете на вокзал за братами; кажуть, що ви опізнитесь.

Макар. Та все через цього цвіркуна. Бере шапку.

Іван. І тут я винен — отак усе!